

Homerus

Ilias 22.90-375

ὦς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἷον
πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον,
ἀλλ' ὅ γε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰόντα.
ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι
βεβρωκὸς κακὰ φάρμακ', ἔδυσ δέ τε μιν χόλος αἰνός,
σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἐλισσόμενος περὶ χειρῆ·
ὥς Ἔκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει
πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
νῦν δ' ἐπεὶ ὄλεσα λαὸν ἀτασθαλίησιν ἐμῆσιν,
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
Ἔκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὄλεσε λαόν.

ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἄν πολὺ κέρδιον εἶη
ἄντην ἢ Ἄχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
ἢ ἐκεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐὺκλειῶς πρὸ πόλης.
εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν
καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας
αὐτὸς ἰὼν Ἄχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω
καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
πάντα μάλ' ὅσσά τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἢ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι ὅσα τε πτόλις ἦδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι
μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
κτῆσιν ὄσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·
ἀλλὰ τί ἢ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών, ὃ δὲ μ' οὐκ ἐλεήσει
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δὲ με γυμνὸν ἐόντα
αὐτῶς ὡς τε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαρίζεμεναι, ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε
παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅτι τάχιστα·
εἴδομεν ὀπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχὸς ὀρέξῃ.

ᾠς ὄρμαινε μένων, ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἄχιλλεὺς

□σος Ἐνυαλίῳ κορυθαίκι πτολεμιστῆ

σειῶν Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον

δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος ἀύγῃ

ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἡελίου ἀνιόντος.

Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη

αὔθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·

Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.

ἦύτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν

ῥήϊδιως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν,

ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται, ὃ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκώς

ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·

ὡς ἄρ' ὃ γ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἔκτωρ

τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.

οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα

τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο,

κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιρρόω· ἔνθα δὲ πηγαὶ

δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.

ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς

γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο·

ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζη,

ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλω.

ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι

καλοὶ λαΐνιοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλάι τε θύγατρες
τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης πρὶν ἐλθεῖν υἴας Ἀχαιῶν.
τῆ ῥα παραδραμέτην φεύγων ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἱερήζον οὐδὲ βοεῖην
ἀρνύσθη, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἔκτορος ἵποδάμοιο.
ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον
ἢ τρίπος ἢ γυνὴ ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δ' ἐς πάντες ὄρωντο·
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
ὦ πόποι ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην
Ἴδης ἐν κορυφῆσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάσθε
ἢ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἢ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφές οἶον ἔειπες·
ἄνδρα θνητὸν ἔόντα πάλαι πεπρωμένον αἴση
ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
ἔρξον ὅπη δὴ τοι νόος ἔπλετο, μὴ δ' ἔτ' ἐρώει.

Ἦς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὠκύς Ἀχιλλεύς.
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται
ὄρσας ἐξ εὐνῆς διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἶ πέρ τε λάθησι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρα κεν εὔρη·
ὡς Ἔκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἶ πως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,
τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθαῖς
πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὐθ' ὁ διώκειν·
ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὄς ἀλύξαι.
πῶς δέ κεν Ἔκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα;
λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐδ' ἕα ἰέμεναι ἐπὶ Ἔκτορι πικρὰ βέλεμνα,
μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆρ ἐτίταινε τάλαντα,
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἔκτορος ἵπποδάμοιο,
ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἔκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
ᾧχετο δ' εἰς Αἶδαο, λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
νῦν δὴ νῶι ἔολπα Διτὶ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας
Ἔκτορα δηώσαντε μάχης ἅατόν περ ἑόντα.
οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων
προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε, τόνδε δ' ἐγὼ τοι
οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

ᾠς φάτ' Ἀθηναίη, ὃ δ' ἐπέιθετο, χαίρε δὲ θυμῷ,
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίσυ χαλκογλώχινος ἐρεισθεῖς.
ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κισήσατο δ' Ἔκτορα δίον
Δηΐφώβω ἐΐκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ἦθεῖ' ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Δηΐφοβ' ἦ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
γνωτῶν οὖς Ἐκάβη ἠδ' Πρίαμος τέκε παῖδας·
νῦν δ' ἔτι καὶ μάλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἦθεῖ' ἦ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
λίσσονθ' ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μὴ δέ τι δούρων
ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν εἶ κεν Ἀχιλλεύς
νῶϊ κατακτείνας ἕναρα βροτόεντα φέρηται
νῆας ἔπι γλαφυράς, ἦ κεν σῶ δουρὶ δαμήη.

ᾠς φαμένη καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη·

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·
οὐ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ
τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνήκε
στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοίην.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικίῳ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
δώη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ
νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὧς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἴκτορ μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε·
ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶϊν
ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἷματος ἄσαι ἼΑρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη
ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις

κήδε' ἐμῶν ἐτάρων οὐς ἔκτανες ἔγχεζ' ἑθύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
ἔζετο γὰρ προῖδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἄψ δ' Ἀχιλλῆζ' δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόνον, ἦ τοι ἔφης γε·
ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπικλοπος ἔπλεο μύθων,
ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεις,
ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον
εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
χάλκεον· ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πηλεΐδα μέσον σάκος οὐδ' ἀφάμαρτε·
τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χῶσατο δ' Ἔκτωρ
ὅττι ῥα οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός,
στή δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα μακρὸν ἀΰσας·
ἦτεέ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὐ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
ὦ πόποι ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατον δὲ κάλεσαν·
Δηϊφობον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδ' ἔτ' ἀνευθεν,
οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱὶ ἐκηβόλω, οἷ μὲ πάρος γε
πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
οἷμησεν δὲ ἀλείς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
ὅς τ' εἴσιν πεδίον δὲ διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν
ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγών·
ὥς Ἔκτωρ οἷμησε τινάσσω φάσγανον ὀξύ.
ὀρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου, πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
καλὸν δαιδάλεον, κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ
τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεῖοντο ἔθειραι
χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
οἶος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ,
ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεὺς

πάλλεν δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἑκτορι δίῳ
εἰσορόων χροά καλόν, ὅπη εἴξιε μάλιστα.
τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροά χάλκεα τεύχεα
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
φαίνετο δ' ἦ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσι
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
τῆ ρ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεζ' ἄχιλλεύς,
ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος ἄχιλλεύς·
Ἑκτορ ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα
νήπιε· τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοσσητήρ μέγ' ἀμείνων
νηυσὶν ἔπι γλαφυρήσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
ὅς τοι γούνατ' ἔλυσσα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
ἐλκήσουσ' ἀζκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκῆων
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο
δῶρα τά τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
μή με κύον γούνων γουνάζεο μὴ δὲ τοκήων·
αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνήη
ᾧμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἶα ἔοργας,
ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
οὐδ' εἶ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα,
οὐδ' εἶ κέν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται ὄν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς·
φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
ἦματι τῶ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.

ᾠς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε,
ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων παμμένη Ἄζδος δὲ βεβήκει
ὄν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἦβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὀππότε κεν δῆ
Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος,

καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περὶδραμον υἴες Ἀχαιῶν,
οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἷ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
ᾧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
Ἔκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
ὦς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς.